

3) Kterak do jehličí zahrabán neusnouti

Většina hochů se věnovala opékání a pojidání svých pochoutek. Chroupání rybích kostí a spálených žabích stehýnek přehlušil Bimbo.

„Nu, bráškové, mimo plnění žaludků bychom dnes mohli vyřešit některý z problémů, který nás trápí, nebo velice brzy trápit bude.“

„A copak nás bude trápit, Bimbíku?“ rýplo si nepříliš srozumitelně Lvíče a prskalo po blízkém okolí kapičky jablečné šťávy. „Mě teda teď jako zrovínka nic netrápí, víš!“ Již od pohledu nemohlo Lvíče, pohodlně rozvalené na sedátku s pusou plnou jablek, nic trápit. Jedině snad stále se zmenšující zásoba požívatin vhodných k rozprskání a naopak stále se zvětšující tupost nožíku, který si již několik dní plánovalo nabrousit.

„Netrápí, leč bude trápit, kluku ušatá“, nedal se odbýt Bimbo. „V čem například budeme spát, až roztrháme spacáky, co ??“ zeptal se, a zadumaně pohlédl na tváře v kruhu.

„A to jako myslíš, Bimbo, že se nějak prošoupou, nebo tak nějak? Dyt' ty musí vydržet roky!“ projevil se vždy pohotový Sally. „Tak třeba já mám spacák po sestře a ta jej má od strejdy. A pořád hřeje. Spacák, ne strejda. A máma jezdí na vandry už dvacet let se stejným spacákem a je pořád v pohodě. Teda jako ten spacák, myslím. Máma v pohodě není, protože má reuma. Dřív si občas vlezla k tátovi do spacáku, aby jí pořádně prohrál záda, ale teď už ne. Říká, teda jako máma, že je táta už moc tlustý a nevrže se k němu, ale já si myslím, že už táta málo hřeje, víš, a reuma potřebuje hodně tepla a ... no ... vlastně ... už možná ... jako nepotřebuje“ Sallyho slovní vodopád se zpomalil a přetrhl. Sklání hlavu k zemi, rozpačitě se škrábe v rozčepýřené blondáté hřívě. Na udupanou zem dopadla malá kapička. Sally ji zat'aplává hliníkovou lžičkou do ušlapané hlíny a popela.

Nikdo nechce rozpatlávat Sallyho smutek, který je také kolektivním smutkem.

Mlčení přerušuje Bimbo. „Jenže tvá máma leze do spacáku, statisticky vzato, jako průměrná máma. Kdežto ty lezeš do spacáku jako průměrné vlče“, odvětil důstojně.

„A jak leze do spacáku průměrné vlče?“ vyzvídá Ledňáček.

„Průměrné vlče leze do spacáku špinavě jak prase, chachachá ...!“ rozesmál se Charlie tak nadšeně, že vyplivl svoji poslední zelenou lentilku.

„To máš za to prase, patchoři tchořovatý!“ vydechl šťastně Ledňáček.

„Průměrné vlče leze do spacáku jako PRŮMĚRNÉ prase!“ opravil je Bimbo a podává Charliemu lentilku, kterou právě odlepil z Pitriskovy sušící se ponožky. „Jestli tu lentilku strčíš do pusy, tak jsi čuně ty, bratře!“

„Jsem děsně čuně“ přiznal sebekriticky Charlie a slízl lentilku, „a mimo to je tohle moje poslední zelená lentilka. Takže co mi zbývá, bratře?“

„Ať jsi co jsi,“ nedal se Bimbo odtrhnout od tématu, „jestli budete ještě pár týdnů takhle pokračovat, tak se vám vaše milované a jediné spacáky ve spánku rozlámou!“

Kol ohně se na chvíli rozhostilo zadumané ticho, rušené jen nervózním podupáváním nešťastníků, jimž zřejmě hrozil rozpad spacáku nejvíce.

„Mám nápad, mám nápad!“ zaječel náhle sečtělý Josífek. „Uděláme to , eh, no, ten ... brambilton!“

„Co to plácáš? Jaký bagminton? Tím se těžko přikryješ! Ledaže by sis celou noc pinkal, to by jsi se pořádně zahřál,“ podotkl vcelku moudře Orlík.

„Ale žádný bagminton, myslím ten, ..., no, takové to sezení, jak každý něco plácá ...“

„Nejvíc tady plácáš ty“, nedal se odbýt Orlík.

„Zavři zobák, stvůro zlá!“ rozčilil se Josífek a vypadal uraženěji, než obvykle. „Myslím takové to veřejné přemýšlení na b, ..., bamboring, boreban, brambaren, ...“

„Nebo bamboring, bramborák, ...“ spokojeně provokoval Ledňáček.

“... bramsing, .. nebo tak nějak, ... prostě moc lidí, .. a každý řekne ... svůj nápad, ...“ dusil se vzteky Josífek.

„A pak se z nich vyloupne ten nejlepší a celé se to jmenuje bouře mozků, čili po anglicku brainstorming,“ pomohl stále vzteklejšímu Josífkovi Pitřísek. „Prostě každý řekne cokoli, co ho právě napadne a většinou se z toho něco moudrého vyvrbí.“

Mladší bráškové vypadali poněkud zaraženě, překvapeni skutečností, že někdo plnoletý může po jiných dospělých lidech chtít, aby plácaly nesmysly. Lvíče si nenápadně osahávalo hlavu, jako by čekalo, že mu každou chvíli vypukne v mozku bouře, Nakonec byl jediný, z koho něco vypadlo, Čepička, který otevřel pusku dokořán tak mocně, až mu s ní vypadl kus pstruha.

Za chvíli skutečně bouře propukla.

„Každý si postavíme pec a budeme spát na peci.“ navrhl s vážnou tváří Oříšek.

„Můžeme se přikrývat sloníma ušima!“ řval Komár, tahal za oši Oříška a pokoušel se tvářit vážně.

"Nepotřebujeme slona, máme tu Čumbelinku!" rýpl si Ledňáček.

„Každý si uplete z trávy věéélikánskou čepičku až po kotníky!“ ryčel smíchy Čepička, až mu poskakovaly d'olíčky ve tvářích.

„Všichni si lehneme na jednu velkou hromadu a budeme kumulovat teplo,“ pravil suše Rambo. „Já budu uprostřed. A jestli se to někomu nelíbí, ať si to rychle rozmyslí, než mu zasukuju nohy za krkem.“

„Budeme spát ve vykotlaných stromech vycpaných mechem!“ jásal Ák.

„Vyhrabeme si nory v kořenech stromů!“ přidal se Ík, aby bylo jasné, že je bratr.

„Můžeme spát pohodlně a v teple, zahrabaní do hromádky suchého jehličí,“ pravil Mýval a všichni ztichli v posvátném úžasu, neboť Mýval obvykle nemluvil.

„To JE dobrý nápad,“ prohlásil spokojeně Bimbo. „Konečně!“

„To NENÍ dobrý nápad!“ opravil jej Vrabčák.“

„Japato?“ oponoval se zjevným sebezapřením Mýval. „Spali tak Pim a Pam v tom Foglarovic seriálu.“

„To není dobrý nápad!“ nedal se Vrabčák.

„Jak to můžeš vědět?“ zajímal se Bimbo. „Když to píše Foglar, tak by to mohlo fungovat, nebo to můžeme aspoň zkusit!“

„To opravdu není dobrý nápad. Já to zkoušel.“ Prohlásil pyšně Vrabčák a rozhlédl se vítězně po kruhu kamarádů.

"To nemáte na postel, nebo alespoň na seno, že musíš spát v jehličí ?" nezapřel se Ledňáček.

„Zkoušel jsem to loni na prázdninách," pokračoval nevyprovokovatelný Vrabčák. "U babičky. Je to úplná blbost. Pro jednoho člověka, teda jako pro mě, musíš shrabat jehličí s asi tak jednoho hektaru lesa. To trvá dobře půl dne, protože musíš hrabat jen jehličí, bez hlíny. Další půlden vybíráš z nahrabané hromady ostré větvičky, kamení, různou živou a mrtvou havěť, plesnivé hříby a zaječí bobky. Je zajímavé, že jehličí se skládá téměř výhradně z větviček, kamení a zaječích bobků" podotkl zadumaně k pozorně naslouchajícímu obecectvu.

"Další dva dny to přehrabuješ na sluníčku, neboť mokré jehličí neschne a suché se v lese nevyskytuje. A když do toho konečně večer zalezeš, tak je ti to sotva po pupek. Naštěstí je to úplně jedno, neboť na zahrabanou polovinu je ti stejná zima jako na tu nezahrabanou. A navíc ti to pitomé jehličí zalejzá úplně všude ..."

„Vážně ÚPLNĚ všude??“ zajímal se Robin, doposud se bavící házením šiškových lupínek za Pitřískovu košili, a potutelně se usmíval.

„Jo, úplně. A hrozně to lechtá a svědí a šimrá ...“

„Určitě úplně všude, že?“ upřesňoval si situaci Robin.

„... a navíc jsem shrábl nejspíš i kus mraveniště či co. Začali se ke mně stahovat dementní mravenci, vystavěli mi na hlavě pyramidu a kousali mě ...“

„Úplně, ale úplně všude!“ přisadil si Robin.

„Celou noc jsem se musel škrábat ...“

„A škrábal jsem se úplně všude ...“ provokoval dál Robin.

„... a převalovat a samozřejmě jsem se vždycky skulil na něco ostrého ...“

„A to mě píchalo úplně, ale úplně všude!“ ječel smíchy Robin.

„A pak jsem vstal a nakopu tě úplně, ale úplně všude !!“ rozvzteklil se Vrabčák a šel si najít kanady.

Chvíli nikdo nemluvil, neboť všichni strnuli v blažené představě Vrabčákových kanad, nakopávajících věčně provokujícího Robina nikoli snad všude, nýbrž do jednoho konkrétního, pro tyto účely velmi vhodného a v případě Robina nepříliš polstrovaného místa.

Když se všichni dostatečně pokochali, rozproudil se opět živý hovor a brzy začaly padat další, občas i rozumné nápady. Zanedlouho se dostavil Vrabčák, sice bez kanad, zato však s rýsováčkem, který si usilovně doloval s paty.

Vypadal vcelku spokojeně, neboť rýsováčeků bylo nemnoho a nálezce si mohl ponechat vše, co bylo „na místě jiném, než lety zažitým, logicky příslušným, či výslovně k uložení

určeném“. Tak kdysi stanovil Bimbo během prvního a před Proměnou také posledního pokusu o docílení pořádku v táboře.

Nikdo si již nevyšímal Robina, sedícího v temném koutku vzadu pod totemem. Blaženě zachumlaný do deky, vzpomínal v polospánku na nedávnou dobu, kdy ještě spal v posteli, myl se v teplé vodě, blbnul o přestávkách ve škole a o Robinsonovi pouze četl.